

værkerne end de, hvorunder hine ere stillede, da Kobbersmedene hverken kunne gjøre Opjob af Metaller saa let som Besidderne af Kobberværkerne, da disse jo omfore færdige Varer, og tilbyde dem til Kjøberne, hvilket i mange Henseender er en Fordeel, naar man igjen kan skille dem, der kjøbe de færdige Gjenstande, af med det ubrugelige Metal, som de have. Der som der slet ikke eksisterede nogen Huseerfrihed med disse Varer, vil jeg ikke nægte, at det vilde være besynderligt, om man nu vilde etablere Huseerhandel med dem paa en Tid, da man dog forudsæer Næringsforholdenes særlige Ordning, og jeg vilde derfor være enig i, hvad der er blevet bemærket, at man hellere maatte lade hele Sagen ligge, indtil Næringsforholdene blive endeligt regulerede; men naar alligevel denne Huseerhandel med Messing og Kobbervarer eksisterer, saa indseer jeg virkelig ikke den store Mistlighed eller Fare, der kan være ved at udstrække den Ret, som 4 eller 5 Fabrikker have, til de Kobbersmede, som vilde gjøre Brug deraf. Det er hverken at vente eller ønske, at alle Kobbersmede i Kjøbstæderne ville sende deres Varer omkring til Salg, men Entelte kunne dog gjøre det eller ogsaa kunne Nogle slaae sig sammen, for at holde en saadan Omfører af deres Varer, og jeg indseer ikke, at Fabrikkerne kunne have Grund til at beklage sig over, at man extenderede den Ret, de hidtil havde havt, til Andre, der bearbejdede samme Metal, som de, og det saameget mere, som Fabrikernes Antal jo ingenlunde har været lovbestemt eller indskrænket til et bestemt Antal. Regjeringen har det fuldkommen i sin Magt at give den samme Bevilling, de nærværende 4 Fabrikker have, til et langt større Antal Fabrikker, og jeg kan derfor heller ikke indsee Andet, end at Regjeringen maa have det i sin Magt og være fuldkommen besejret til at give saadanne Bevillinger til de Kobbersmede, som maatte ansøge derom. Uden at jeg derfor kan understøtte Lovforslaget i dets nærværende Form, som gaaer ud paa at ophæve en Rettighed, som jeg ikke troer saaledes kan berøves Fabrikkerne, skulde jeg dog ønske, at Sagen fremmedes videre, for at man da enten kunde komme til et tilfredsstillende Resultat, eller idetmindste til

en Forholdsregel overensstemmende med den, som den roeskindste Standerforsamling i 1838 indstillede.

Mourier: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er begjert af følgende Medlemmer: L. Skau, Hækkerup, Gram, Jespersen, Wilkens, Hall, Boserup, L. Hansen, Olgaard, Vadstu, Fuglede, Kampmann, Raben, Steen, og Usting.

Bed den derpaa følgende Afstemning vedtoges Afslutning af Forhandlingerne med 39 Stemmer imod 36.

Formanden fatte derpaa under Afstemning, om Sagen skulde overgaae til 2den Behandling, hvilket vedtoges med 38 Stemmer imod 31.

Formanden: Jeg veed ikke, om Regnager at fremkomme med Forslag angaaende et Udvalgs Nedsættelse?

Grundtvig: Jeg skal foreslaae en Committee af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Formanden: Jeg veed ikke, om der gjøres noget afvigende Forslag?

Lehmann: Jo, jeg foreslaaer, at det kaldes et „Udvalg.“

Formanden: Der er altsaa kun fremkommet et Forslag til Nedsættelse af et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Bed den derpaa følgende Afstemning vedtoges nysnævnte Forslag eenstemmigt med 64 Stemmer.

Man gif derpaa efter Dagsordenen over til 1ste Behandling af Forslag til Lov om Tilægsbestemmelser til Lov af 16de Marts 1851 om Districts- og Foderheste til Brug for Hæren. (Dette Lovforslag findes i Anhanget til Rigsdags-tidenden Nr. 52, Spalte 816; — See derhos Tidendens Nr. 87 Sp. 1378 ff)

Nørgaard: Det er nærmest med Hensyn til hvad der blev udtalt mod dette Forslag ved Sagens forrige Behandling, at jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger, idet jeg ikke antager, at de da anførte Grunde ere tilstrækkelige til at godtgjøre Forslagets Unødvendighed. Den ærede Rigsdagsmand fra Velle (Lehmann) indrømmede meget rigtigt, at Loven af 16de Marts